

РЕШЕНИЕ

№ 4558

гр. София, 24.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 29.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **2650** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.126-178 АПК, във връзка с чл. 65, ал. 4 от Закон за общинската собственост /ЗОБС/.

Образувано е по жалба на К. С. К., от [населено място] срещу ЗАПОВЕД № РД-09-68/29.03.2011 г. на КМЕТА на район „С.“, Столична община, с която се нарежда изземване на недвижим имот, държан от жалбоподателя без правно основание.

Жалбоподателят в съдебно заседание се представлява от служебен защитник, поради липсата на финансови средства. В жалбата навежда доводи за незаконосъобразност на заповедта, поради нарушения на процесуалните правила и липсата на кумулативно изискващите се от закона предпоставки.

Ответникът – Кмета на район С., СО, се представлява. Оспорва жалбата и навежда доводи за законосъобразност и основателност на процесната заповед. Претендира за юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168 ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакувания административен акт - ЗАПОВЕД № РД-09-68/29.03.2011 г. на КМЕТА на район „С.“, Столична община се нарежда изземване на недвижим имот, държан от жалбоподателя без правно основание и находящ се в [населено място], [жк], [жилищен адрес]. Административният акт е издаден на основание чл. 65, ал. 2 от Закона за общинската собственост /ЗОБС/ и е мотивиран с факта, че жалбоподателят

държи имота без валидно правно основание, доколкото настанената негова майка в жилището е починала, а за него няма данни да е бил настаняван по съответния ред. За горното е направен констативен протокол от 22.03.2011 г. и са представени акт за смърт № 60/09.02.2008 г.

По делото не се спори, че имотът е общинска собственост. Представен е акт за частна общинска собственост № 0674 от 20.04.1999 г., който не е оспорен от страните.

Видно от представените в съда настанителна заповед № 26/14.02.1990 г. на Началника на службата жилищно настаняване и договор за наем от 16.02.1990 г. между Р. С. К. /в оспорения акт е посочена като К./ в процесния имот е настанена наследодателката на жалбоподателя, представляваща едночленно семейство.

След смъртта ѝ районната администрация е предприела стъпки за прекратяване на договора като е издадена заповед № РД-09-215/15.07.2010 г., с която се отменя настанителната заповед и се прекратява договорът за наем. Заповедта е влязла в сила, въпреки оспорването ѝ, след влизане в сила на Определение на АССГ №2949 от 13.09.2010 г.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд – С.-град формира следните правни изводи:

Намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от лица с правен интерес от оспорването и в предвидените в чл. 149, ал. 1 от АПК срокове, а по същество намира същата за **ОСНОВАТЕЛНА**.

На първо място, оспорваният административен акт е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата власт, в предвидената от чл. 59 АПК и чл. 18 форма и съдържание.

Заповедта на Кмета на район С. е издадена на основание чл. 65, ал. 2 от ЗОБС, във връзка с чл. 34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община. Този подзаконен нормативен акт изрично урежда компетентността на районните кметове за прекратяването на наемните правоотношения с наемателите на общински имоти. Това става със заповед на кмета на района, на чиято територия се намира имотът. Такъв, по силата на чл. 2, ал. 2, от Закона за териториално деление на Столичната община и големите градове, несъмнено е кметът на район С..

На второ място, оспорваният акт е издаден в съответствие с материалния закон, като е установено по делото, че имотът, е собственост на Столична община. Налице е и владение без правно основание, доколкото липсва настанителна заповед за жалбоподателя от страна на собственика – Столична община.

Въпреки това, оспорената заповед следва да бъде отменена поради съществени процесуални нарушения, на администрацията на ответника.

В хода на производството по принудителното извеждане от имота не са уведомявани лицата /жалбоподателят и/или неговата съпруга/ по нито един от редовните начини за това, посочен в разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от АПК, а направо е поставено уведомление по чл. 61, ал. 3 от АПК, макар лицата да са имали известен по преписката адрес.

Като не ги е уведомил надлежно административният орган е пропуснал да събере обясненията и възраженията им в производството и така е нарушил и разпоредбата на чл. 35 от АПК, която служебно го задължава за това.

Освен това по делото се съдържа и Заповед /РД-09-264/15.09.2010 г. / за поправка на очевидна фактическа грешка в Заповед № РД-09-215/15.07.2010 г., за която също няма

доказателства за връчването ѝ и влизането в сила, което представлява съществено процесуално нарушение.

Важно е да се отчетат твърденията на жалбоподателя за законосъобразност на настаняването им, доколкото още в съдебното решение на СРС е посочен, обитавания от тях адрес. Освен това, не са отчетени и исканията му за законосъобразно издаване на нова заповед за настаняване след смъртта на наследодателката му.

Посоченото представлява съществено нарушение на процесуалните норми, доколкото са засегнати правата на жалбоподателя, които нарушения не могат да бъдат санирани в настоящото съдебно производство, тъй като при наличие на редовно искане по Закона за общинската собственост и Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община административния орган е следвало да се съобрази с него и да не нарушава основния принцип на административния процес за съразмерност, прогласен в чл. 6 от АПК. За общината е безспорно важно да има такива правоотношения, в които лицата редовно изпълняват задълженията си към нея /като няма доказателства за липсата на редовни плащания от страна на жалбоподателя за ползване на процесното жилище/.

На трето място и с огледа изхода на процеса, разносните за служебен защитник следва да се поемат от администрацията на органа, която е била длъжна и в административното производство да укаже на страната, че на основание чл. 21 от Закона за правната помощ има право на такава.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. С. К., от [населено място] ЗАПОВЕД № РД-09-68/29.03.2011 г. на КМЕТА на район „С.“, Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Административен съд – София град, разходите за възнаграждение на назначения на жалбоподателя служебен защитник.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ с касационна жалба в четиринадесет дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: